Elias, Glöd in most, ki ga je bilo treba zgraditi znova

Mami in ati

Ta knjiga pripada:

_____

Dobrodošli v tej vzorčni knjigi! Narejena je natanko tako, kot bo vaša, iz fotografij in izbir, prikazanih ob njej, ter kaže, kako je lahko videti zgodba od Sage do vas. Listajte, berite in si predstavljajte svojega otroka kot junaka svoje lastne pravljice.

Za hišo je potok tekel čez ploščate kamne in pod korenino, ki je bila videti kot kriv nos. Elias je iskal ravne palice za steno svoje hišice. Hišica je potrebovala palice, ki so držale skupaj, ne pa palic, ki so rekle krc, takoj ko si jih pogledal.

Med dvema kamnoma je ležalo nekaj okroglega in velikega. Bilo je preveliko za ptico in pretoplo za kamen. Elias je z obema rokama objel lupino. Bakrene pikice na njej so se zalesketale. Od znotraj se je zaslišalo: klik. Potem: klik, klik. Elias je jajce držal čisto pri miru. Kaj je prihajalo ven v potoku za hišo?

Najprej je iz razpoke pokukal zelen smrček. Nato dvoje okroglih oči, štirje majhni krempeljci in rep, ki je po naključju prevrnil list. Mali zmaj je kihnil. Puf! Trije sivi dimni obročki so zaplavali nad vodo in se ujeli okrog vrha trstike.

„Glöd“, je rekel Elias. Zmaj je pogledal obročke, spustil svoja krilca, podobna listom, in izpihnil še enega, še manjšega. Na notranji strani lupine so bili trije majhni vrhovi in vrstica drobcenih črk: Zmajček mora biti doma, ko sonce zaide za tremi vrhovi. Elias je pogledal gor. Daleč proč so nad drevesi ležali trije gorski vrhovi. Sonce se je že začelo spuščati. „Zmajeva gora“, je rekel. „Pridi!“

Gozd za potokom je bil pod smrekami temen, čeprav je bilo nebo nad njimi še svetlo. Elias je hodil med koreninami, ki so se plazile čez pot. Glöd je sedel na njegovi rami in se z dvema majhnima krempeljcema držal šiva na majici.

Na vsakem razpotju je Glöd izpihnil dimni obroček. Prvi je obležal okoli gobe. Drugi je zašumel v grm. Tretji je švignil naravnost navzgor in izginil. „Raje poglejva lupino“, je rekel Elias in pokazal tri vrhove. Iskal je vrzel med drevesi v isti smeri. Takrat se je od nekod naprej zaslišalo bum, pljusk, bum. Tla so bila polna velikanskih okroglih odtisov.

V največjem odtisu so plavali trije smrekovi iglički in hrošč, ki je veslal z vsemi nogami. Elias je poleg njega postavil svoj čevelj. Videti je bil kot košček rozine. Glöd je v lužo izpihnil dimni obroček. Obroček se je znova dvignil, okrogel in ličen.

„Velikan je šel v isto smer kot midva“, je rekel Elias. Stopinje so vodile do brzic. Tam je med pečinami visel most, z vrvmi, debelimi kot kite. Sredi mostu je manjkalo več desk. Voda se je penila daleč spodaj, sonce pa je na robu postalo oranžno. Elias je stisnil ustnice. „Poskusi, poglej, zgradi znova“, je rekel. „Najprej morava popraviti most.“

Elias je stopil na nizko, podrto deblo malo stran od roba. Od tam je videl ves most, ne da bi mu bilo treba stopiti nanj. Deske, ki so še ostale, so bile pritrjene z lesenimi čepi in vrvmi. Na tleh sta ležali dve ravni veji, stara vrv in nekaj čepov, ki so se morali že davno zrahljati.

Glöd je skozi vrzel izpihnil dimni obroček. Zdrsel je naravnost med obe stranski vrvi in se na drugi strani razblinil. „Ravno prav široko“, je rekel Elias. Veji je položil drugo ob drugo, ju preizkusil z roko in začel vezati. Na tleh je nastajal majhen košček mostu. Skoraj je bil videti kot stena njegove hišice. Skoraj.

Elias je zategnil zadnji vozel. Nato sta z Glödom košček mostu previdno potisnila proti vrzeli. Sprva je mirno ležal med vrvmi. Elias je ravno pomislil: Saj bo držal.

Takrat se je krajša veja upognila. Krc. Vrv je zdrsnila. Most se je zasukal kakor riba na trnku in čofnil v brzice. Za njim je zaplesala vrv kot mokra glista. Glöd je izpihnil majhen dimni obroček, a se je razpihal, preden je postal okrogel. Elias je pogledal sonce. Zdaj je bilo že pri drevesnih vrhovih. Hotel je znova potegniti za vrv, močneje in močneje. Namesto tega je sedel na podrto deblo in gledal. Od tam je opazil nekaj drugega.

V svoji hišici je Elias navadno delal stene iz treh palic: dveh, ki sta bili nagnjeni, in ene, ki ju je držala skupaj. Trikotnik se ni majal kakor vrsta palic. Potegnil je k sebi dve najdaljši veji in ju položil tako, da sta se s konicama dotikali.

„Poskusi, poglej, zgradi znova“, je rekel. Glöd je proti vrvem poslal tri dimne obročke. Prvi je zletel skozi prazno luknjo. Drugi se je ujel okoli ohlapnega vozla. Tretji se je obrnil prav tam, kjer je Elias držal trikotnik. „Tam!“ Zategnil je vozel, pritrdil zadnjo desko in nežno potegnil za oporo. Ostala je pri miru. Na drugi strani mostu je med kamni zijal vhod v jamo.

Na drugi strani mostu je pot vodila naravnost v jamo. Nekaj korakov naprej so v skupinah stale kristalne tvorbe: tanke kot ledene sveče, široke kot noge stola, poševne kot krivi zobje. Bile so temne, čeprav je tu in tam kakšna konica še zadrževala majhen topel lesk.

Ob steni je stal kamnit znak, skoraj prekrit s prahom. Na njem je pisalo: Topel zmajev dih prebudi kristalno svetlobo. Ne ogenj. Ne bakla. Samo topel dih. Globlje v jami se je hodnik ukrivil proč od vse dnevne svetlobe. Tam je bilo črno kot v notranjosti zaprte škatle. Kmalu bo kakšna roka našla znak.

Elias je stopil noter in ni videl niti svojih prstov. Glöd je zacvilil in svojo toplo zeleno stran pritisnil ob Eliasov čevelj. Elias je tipal ob steni, dokler njegovi prsti niso našli črk na kamnitem znaku.

„Topel zmajev dih“, je prebral. Glöd je pogledal svoj smrček in proti kristalu izpihnil čisto majhen dimni obroček. Elias je za smrčkom sklenil dlani v kupček, da toplota ne bi šla na vse strani. Kristal je enkrat zamežikal. Nato je od znotraj zasvetil zeleno. „Poskusi, poglej, zgradi znova“, je rekel Elias. Glöd je globlje vdihnil. Naprej se je prižgal nov kristal. Nato še eden. A pot se je kmalu spet zavila.

Kristali so svetili le tako daleč, kot so segli Glödovi topli pihljaji. Ko je Glöd potreboval počitek, sta obstala pri modrem kristalu, ki je na eni strani svetil modro, na drugi pa rumeno. Elias je preštel do tri in pokazal: „Tja, tja, tja.“

Za naslednjim ovinkom je bil kristal čisto prekrit z rjavim blatom. Glöd je pihnil, a žalosten dimni obroček je padel na tla. Elias je vzel vejico in previdno postrgal blato. Ne pregloboko. Ne prehitro. Ko se je površina zalesketala, jo je Glöd ogrel z majhnim pihljajem. Svetloba je stekla skozi kristal in pokazala ozek izhod. Zunaj so se videle tri skalnate konice. Toda ali bi kdo tam zgoraj videl Glöda?

Ven sta prišla ravno takrat, ko je sonce med drevesi ležalo kot oranžen kolut. Pred njima je stala Zmajeva gora s tremi vrhovi. V njenem boku je bila odprtina, tako velika, da bi vanjo skoraj lahko priletel oblak.

Glöd se je ustavil na poti. Proti odprtini je izpihnil dimni obroček. Postajal je tanjši in tanjši ter izginil, še preden je prišel do nje. Elias je vzel eno polovico jajčne lupine. Bakrene pikice so sestavljale tri vrhove, čisto kakor gora. Ob poti so iz zemlje štrleli trije kristali: majhen, srednji in visok. Elias je počepnil. „Ni nama treba klicati“, je rekel. „Lahko zgradiva nekaj, kar bo utripalo.“

Elias je kristale položil na raven kamen: majhnega, srednjega, visokega. Kot Zmajevo goro. Glöd je najprej ogrel majhnega. Nato srednjega. Nazadnje visokega. Tri luči so utripale v mraku, vidne celo od daleč.

V odprtini se je nekaj premaknilo. Prikazal se je velik smrček. Nato še eden in več prijaznih zmajevih glav z mirnimi očmi. Široka šapa je pristala na kamnu poleg Glöda, ne da bi se ga dotaknila. Glöd je dimni obroček izpihnil naravnost navzgor. Vsi so ga videli. Veliki zmaji so odgovorili z nežnimi pihljaji, ob katerih so se trije kristali zalesketali. Glöd je stekel naprej, a se je obrnil nazaj proti Eliasu in lupini.

Eden od velikih zmajev je čez kamen porinil lusko. Lesketala se je zeleno, bakreno in modro, kakor potok, ko nanj posije sonce. Glöd je lusko prijel med krempeljce in jo položil Eliasu v dlan.

„Živela bo v moji hišici“, je rekel Elias. Obrnil se je proti domu, proti mostu, gozdu in potoku za hišo. Za njim se je zaslišalo majhno frčanje. Elias je pogledal čez ramo. Glöd je stal pri odprtini, za njim pa so bili veliki zmaji. Iz njegovega smrčka ni prišel dimni obroček. Majhen, miren plamen se je zavrtel v večerni zrak in se zaiskril v luski v Eliasovi roki.

Elias, Glöd in most, ki ga je bilo treba zgraditi znova

Elias med kamni v potoku za hišo najde veliko, toplo jajce, iz katerega se izleže Glöd: mali zeleni zmaj, ki zna pihati le dimne obročke. Preden sonce izgine za tremi vrhovi Zmajeve gore, morata popraviti porušen most, prebuditi kristale v črni jami in pokazati, da je Glöd prišel domov.

sl-si.sagatilldig.se